

בית כנסת קריית גלילות
נוסד 1975 רז"ז האזנים ויג"ר 5 ראשלי"צ

כולל רב פעלים "בן איש חי"

בראשות הרח"ג חנן קבלן שליט"א
יוצא לאור ע"י אברכי הכולל הי"ו

מפטירין: "וארבע אנשים"

פרקי אבות - פרק ב'

ברכת הלבנה מיום א' בערב משעה 21:31

נא לשמור על קדושת הגליון!

תזריע מִצְרָע

הדלקת נרות: 19:02

מוצאי שבת: 20:02

מוצאי שבת ר"ת: 20:36

האנושות כולה בעסק!!

שוער העיר ויגידו לו" הוא רץ להגיד למלך, והמלך שלח את מיועדנו השליש הציני לבדוק מה הולך, אם הוא יאמין כנראה שזה הכי אמיתי שיכול להיות, אבל מרוב לחץ של העם אל האוכל, הוא פשוט נרמס בשער כמו שהבטיח הנביא בעיניך תראה ומשם לא תאכל....

סיפורי ההפטרה הם דיוקן מושלם של הבעיות בפרשה, רק בצורה קלה של סיפור, מצורע מלשון "מוציא רע", הוא דואג תמיד להוציא את הרע החוצה, זה לא טוב להדחיק, הוא גם פסימי ורואה שחורות אדוק, כמו השליש, ולכן הוא איננו מסוגל ליהנות מהמציאות גם כשהיא טובה, הוא בדרך כלל מדבר הרבה עד שהוא עושה משהו, כמו ארבעת המצורעים, וגם אז הוא בוחן את החלופות הגרועות,

שימו לב אצל ארבעת המצורעים כל אופציה נגמרת בתוצאה הגרועה ביותר "נמות", המצורע חושב רק על עצמו, למה מישוהו חשב עליו? הוא יאכל, וישבע, ויחביא בכל חור וסדק עוד כסף כי הוא לא רגוע, הוא לא ימהר להגיד דברים טובים כי מי יודע אולי זה עוד ישתנה, וכל זה רק בגלל שהוא דואג תמיד בקשר לעתיד, מסכן! כי אפילו כשהמציאות טובה מכל דמיון, הוא עדיין חי בעולם השחור שלו, והוא לא זוכה ליהנות ממנה כמו השליש, זו מחלת המצורע אלה התסמינים, ואני בטוח שכל אחד מכם מבין שהאנושות כולה בעסק, והשאלה החשובה לנו, איך יוצאים מזה?

התשובה מעוררת אפילו קצת תיסכול, בסך הכל מה שצריך לעשות, הוא ליהנות יותר מהחיים, כן זו הדרך "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב, נצור לשונך מרע" זו הדרך להשתדל ליהנות מהחיים, תחשוב טוב יהיה טוב, דבר טוב תרגיש טוב! דיבורים שמרוממים את האדם מעל המציאות, שנותנים לו לראות אותה באופן חיובי, שמוציאים אותו מהנקודה השחורה אל המציאות המוארת כולה, תדבר ותוציא רק מילים ורודות, כי הלשון קולמוס הלב, ואתה בוחר איזה צבע לשים עליה,

אם קשה לך לחשוב טוב, אז תדבר טוב, כמה פשוט ככה קל אם אתה אוהב את החיים הטובים, תדבר דיבורים טובים, כאיכות סגנון הדיבור, כך איכות סגנון החיים. דבר טוב תרגיש טוב כמה פעמים אפשר לחזור מילים איכותיות מובילות לחיים טובים. (הרח"ג ניר אריאל שליט"א)

אתם יודעים שהפרשות של ספר ויקרא הם לא פשוטות לעיכול, מרוב עצים לא רואים את היער, הם מלאות דינים והלכות ופרטים, והכי חשוב אין סיפורים אין סיפורים, ואנחנו בדור שלנו, עם נפש של ילדים, בלי סיפור אנחנו לא תופסים, מה כל העסק כאן, מה בכלל רוצים מאיתנו, על מה בכלל מדברים איתנו,

בגלל ירידת הדורות, ובדיוק בשביל אנשים פשוטים כמונו שלא מבינים בלי סיפורים, מגיעים הנביאים עם סיפורי ההפטרה, הם יודעים שאחרי סיפור אנחנו מבינים הרבה יותר טוב אז את מה שמופיע בפרשה בתמציתיות הם הופכים לסיפור מלא דמויות, אז הנה הסיפור, ולהלן התפאורה, הפטרתנו מספרת על המצור הנורא של חילות ארם על ירושלים, מאה ושמונים אלף מפקדים השתתפו בו את החיילים לא ספרו, המצב נואש והרעב כל כך איום שצואת יונים נמכרת לצורך אכילה לפי משקלה בזהב, כולם מבינים לאן המצב מתגלגל והנביא ישעיהו נקרא בדחיפות אל המלך.

הנביא רגוע כתמיד אומר בשיא השלווה, קח אוויר אדוני המלך, מה הלחץ? אני מבטיח לך מחר ימכרו קילו קמח בשקל! זה בסדר המחיר הוא שואל לסיום. בכמה הוא נמכר באותם ימים? לפי משקלו ביהלומים??? שלישו של המלך ששמע את הנבואה התחיל לגחך ורק שאל את ישעיהו איך בדיוק הוא מתכוון לעשות את זה, האם הוא מתכוון שהחיטים יפלו מהשמיים, כן ציניים היו גם אז, הנביא מבטיח לו, בעיניך תראה ומשם לא תאכל!

במקום אחר לא הרחק משם ארבעה אנשים מצורעים הנמצאים מחוץ לחומות בזמן המצור, בין שני המחנות היריבים מבלי לדעת מה עליהם לעשות במצב שכזה, הם מדסקסים על הנושא, ומעלים אופציות אם נבוא לעיר נמות ברעב ואם נשב כאן נמות, ולאחר תקופת המתנה, הם מחליטים להסגיר את עצמם לחיל-ארם, אבל להפתעתם הם מגלים שאין איש במחנה, וכמו שרגילים לומר הם השאירו אחריהם אפילו את הנעלים, ארבעת מיועדנו אוכלים וסובאים בעוד בפנים אנשים גוועים ומתים מרעב, הם הולכים ומחביאים כסף וזהב הלוך וחוזר כמה פעמים, בעוד בפנים הלוויות הולכות וחוזרות, ופתאום לארבעת המצורעים נפל האסימון "יום בשורה הוא" ואנחנו שותקים!? לספר דברים רעים הם מיהרו, אבל בשורה טובה יכולה לחכות! "ויבואו ויקראו אל

"נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן": במדרש

תנחומא מסופר: מעשה בכהן שהיה בודק את המצורעים, והיה אותו כהן עני מרוד. חשב הכהן בלבו: אסע לחו"ל ושם אמצא את פרנסתי ברווח. קרא הכהן לאשתו ואמר לה: רגילים אנשי העיר לבוא אלי לבדוק את נגיעהם אם הם טהורים או טמאים, איך אסע ואעזבם ללא מזורה. על כן אלמד אותך את בדיקת הנגיעים ודיניהם, וכאשר אסע תבדקי זאת במקומי.

הסכימה אשתו והכהן החל ללמד אותה את דיני הנגיעים. אמר הכהן לאשתו: כאשר יבוא אדם להיבדק, ראי את שערו. עליך לדעת כי כל שערה ושערה יוצאת מגומא, ממנה מקבלת השערה את חיותה, אם יבשה הגומא דעי כי מצורע הוא:

אמרה האשה: ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר: אם כל שערה ושערה ברא לה הקב"ה מעיין בפני עצמו, וממנה פרנסתה וחיותה, קל וחומר אתה, שיציר כפיו אתה, ודאי שיומין לך הקב"ה את פרנסתך! אם כן, מדוע צריך אתה להרחיק נדוד ולחזר אחר פרנסתך בחוץ לארץ?... שמע הכהן לדברי החכמה של אשתו ונשאר בביתו.

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו": במדרש מובא, פעם

אחת אמר קיסר רומי לרבי תנחומא: "אולי נתחבר כולנו רומאים ויהודים - לעם אחד?"

"אין כל בעיה" - השיב רבי תנחומא. בעצם יש בעיה אחת קטנה - אבל אפשר לפתור אותה בקלות... אנחנו היהודים מהולים ואיננו יכולים להדמות לכם אם תמולו גם אתם ותהיו דומים לנו.

הקיסר רתח מזעם ואמר: ניצחת!!! אבל כל המנצח את המלך בויכוח משליכים אותו לגוב האריות. תפשו עבדיו של הקיסר את רבי תנחומא והשליכו אותו לגוב האריות ובו אריות רעבים משחרים לטרף. והנה זה פלא! נשארו האריות במקומם רבוצים ולא נגעו בו לרעה.

יהודי רשע מומר היה שם ואמר למלך: בוודאי אין האריות רעבים משום כך אינם טורפים אותו. אם כך - אמר הקיסר - הבה נבדוק זאת, הכנס אתה לכלוב ונראה. לא הספיק הרשע להניד עפעף ועבדי הקיסר תפשו אותו והשליכוהו לגוב האריות. תוך כמה שניות, זינקו עליו האריות וטרפוהו. לעומתו רבי תנחומא יצא מארמון הקיסר בכבוד גדול.

"וטמא טמא יקרא": יש לומר שידוע שהצרעת באה על

עסקי לשון הרע. גם איתא (קידושין ע.) 'כל הפוסל במומו פוסל', וזהו הכוונה "וטמא" מי שהוא טמא, "טמא יקרא" יקרא לאחרים בשם זה אבל באמת שהוא בעצמו כך.

הכתוב בקהלת (ט, יב) אומר "כדגים שנאחזים במצודה רעה". מה היא מצודה רעה? וכי יש מצודה טובה? אומרים רבותינו: "מצודה רעה היא חכה".

מבאר הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל: יש כמה שיטות לתפוס דגים: שיטה אחת - הדיג פורס רשת בים ובתוכה אוכל. הדג רוצה לתפוס אותו ונתפס ברשת במצודה. הדרך השניה היא החכה. כל המצודה היא בסה"כ מסמר עקום. מניחים בקרס חתיכת לחם או דג קטן, הדג בא לתפוס את הפיתיון, ופיו נתפס. למעשה, הגוף של הדג נמצא בים. הוא לא תפוס! מה תפוס? הפה תפוס.

יש אנשים שרחמנא ליצולן היצר הרע תפס אותם מכף רגל ועד ראש, הוא החטיא אותם בעבירות חמורות. הם תפוסים בידינו. אבל יש אנשים אחרים שהיצר לא תפס אותם בכל העבירות, כל הדג נמצא בים, רק הפה תפוס. כשהפה מלוכלך - אותו אדם נתפס בגלל פיו. (אמונה שלמה)

"אשה כי תזריע": למה נסמכה פרשת תזריע לפרשת שמיני?

משיב רבי ישראל סלנטר זצ"ל: סופה של פרשת שמיני עוסקת במאכלות אסורות, ופרשת תזריע עוסקת בצרעת. על מה בא נגע הצרעת? על עוון לשון הרע.

בפרשיות הללו באה התורה ללמד אותנו את האסור והמותר להכניס ולהוציא מן הפה.

ולאחר שהתורה לימדה אותנו בסוף פרשת שמיני מה אסור ומה מותר להכניס אל הפה; מלמדת אותנו ו התורה בפרשת תזריע, מה מותר ומה אסור להוציא מן הפה. (ומתוך האור)

"וראה הכהן את הנגע... וראהו הכהן": יש כאן רמז, שכאשר

בודקים את האדם, אסור לראות את חסרונותיו בלבד, את מקום נגעו, אלא צריך לראותו בשלמותו, עם מעלותיו. זהו שנאמר: "וראה הכהן את הנגע" ואחר כך "וראהו הכהן" - שיראה את כולו. (עיסורי תורה)

"וביום השמיני ימול...": מדוע מספיקים שבעה ימים לקבוע

שהילד בחזקת בריא, ומלים אותו ביום השמיני, ובפדיון הבן יש צורך לחכות שלושים יום?

כי על פי רוב אם הילד חי שבעה ימים סימן שהוא בר קיימא ולא נפל, רק אצל מיעוט קטן אי אפשר עדיין לקבוע זאת לפני שלושים יום. ולכן במצוות מילה אזלינן בתר רובא, שרוב הילדים אחרי שבעה ימים בחזקת בריאים הם.

אבל בפדיון הבן, שיש בו ענין ממוני, נתינת חמשת סלעים לכהן, צריכים לחכות שלושים יום, שאז הוא ודאי בר קיימא, ולא רק מחזקת רוב, כי אין הולכין בממון אחר הרוב. (מקור ברך)

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת":

"הבן איש חי" אומר שעונש הצרעת מגיע על עוון לשון הרע, או על גסות הרוח, אשר גם היא מתבטאת, בדרך כלל, על ידי הלשון.

והנה, הלשון היא איבר, אשר אין בו עצמות וכל כולו אך ורק בשר. זוהי, אם כך, כוונת הכתוב: "אדם כי יהיה בעור בשרו" - מי שיש חטא בעור בשרו, כלומר באיבר שיש בו רק עור ובשר, והוא הלשון, יגיע לכך שתהיה בו "שאת או ספחת או בהרת".

"בדד ישב מחוץ למחנה": ה"סבא מקלם" זצ"ל אומר:

למשל כשלאדם יש כאב בשן המצריך טיפול, יש רופא שמוציא את השן עם צבת, שכמובן בא עם כאב גדול, ויש רופא יותר מומחה שיכול להוציא את השן עם זריקת הרגעה ללא כאבים, אך בכל זאת הזריקה קצת כואבת,

ויש מומחה ביותר שרק מכניס ידו לתוך הפה ושומט את השן ללא כל מכאובים וייסורים, וכשבא החולה לרופא מומחה כזה, כמובן הולך בהרגשה טובה שהנה הטיפול עומד להסתיים ללא כאב כלל, אך כשרואה הפציין שרופא זה מבקש להביא לו צבת ועוד סמי הרגעה מרים, תכף מזדעזע, כי מבין שהמצב אצלו לא פשוט, השן מקולקלת עד שכבר גורמת לקלקול שאר השיניים שסביב לה, עד שגם רופא זה צריך לטפל בו בצורה כ"כ כואבת,

הנמשל הוא הקב"ה "מלך רופא נאמן ורחמן", כשמרפא חולים - חוטאים, יכול לרפא ללא כל כאב וייסורים, כמו שכתוב "עבר אדם עבירה וחזר על כך בתשובה מיד מוחלים לו",

אך בעוון דיבורי "לשון הרע" צוה הקב"ה להביא צבת מכאיבה, דהיינו סדר שלם של כפרה וטהרה למצורע לבוא לכהן להמתין במתח למוצא פיו, עליו לשבת בדד מחוץ למחנה, לפרוש מבני אדם בבושט פנים, וכך בהבאת קרבנותיו עסק שלם, הרי לנו עד כמה הארס של עוון לשון הרע חמור ומשפיע על האדם.

"וציוה הכהן ופינו את הבית": מבאר רש"י: על מה חסה

התורה שאמרה להוציא את כלי הבית שלא יטמאו כשהכהן מטמא את הבית? אם על כלי מתכת שלא יטמאו - יטבילם ויטהרו. אלא חסה התורה על כלי חרס ששוויים פרוטות, שאם יטמאו אין להם טהרה בטבילה אלא ישברו.

ואין תוכחה נוקבת יותר לבעל הבית. ראה נא, בעל החרמים חס אפילו על פרוטה שלך, אם כך כמה חטאת שנאלץ להרוס את ביתך... האדם נשאר עם כל כלי ביתו בחוץ ללא קורת גג. ובשעה שאדם מצטער גם שכינה מצטערת עמו. כמה יש לנו ללמוד מזה ולהתעורר לשוב בתשובה, ולשמור על פינו מלדבר דברים אסורים בגנות חברינו, ולא נגיע חלילה למצב שאף בעל החרמים יאלץ להענישנו.

"בדד ישב מחוץ למחנה מושבו": מבאר רש"י מדוע על

המצורע לישוב בדד? משום שהוא הבדיל ע"י דיבורי לשון הרע שאמר, בין איש לאשתו, בין אדם לחבירו, אף הוא ישב בדד.

פעם אחת פרצה בעיר וילנא מגיפה קשה מאוד. כרגיל בעת צרה החלו רבים לפשפש במעשיהם ולשוב בתשובה שלמה. אמנם היו כאלה שחיפשו חטאים לא אצל עצמם אלא אצל חבריהם... אחד מאלה הגיע אל רבי ישראל מסלנט זצ"ל וסיפר לו כי פלוני שכנו חוטא גדול ויש להעיר לו ולתקנו שישבו מדרכו הרעה.

ענה לו הרב: אמרו חכמינו ז"ל כי הצרעת באה על חטא לשון הרע. ובמצורע נאמר "בדד ישב, מחוץ למחנה מושבו". אדם שסיפר רעה על שכניו יושב כעת בדד מחוץ למחנה ללא שכנים... ואז יהיה פנוי לחפש קצת את חסרונות עצמו...

פרקי אבות פרק ב': "והי מחשב הפסד מצוה כנגד

שכרה, ושכר עבירה כנגד הפסדה": מסופר על הרב הלפרין ז"ל שייסד ובנה את שכונת זכרון מאיר בבני ברק, שפעם הזמין ממפעל ערבי שקי מלט, לצורך בניית השכונה החדשה.

בהגיע היום, הגיע הערבי לבני ברק, עם משאית עמוסה בהרבה שקי מלט, וכך ביקש הערבי מפועליו, להתחיל להוריד את השקים ולהכניסם למחסנו של הרב,

הרב הלפרין, שרצה לדעת כמה שקים הגיעו, סיכם עם הערבי, שהוא ישם צלחת על השולחן, ועל כל שק שהפועלים יכניסו, ישם הרב הלפרין "שקל" בתוך הצלחת, וכך, כשיגמרו להכניס השקים, יספור כמה שקלים יש בצלחת, ובהתאם לכך יתברר כמה שקים הגיעו והוא ישלם עליהם, והערבי הסכים. כך, התחילו הפועלים להכניס שקים אחד אחרי השני, והרב הלפרין כפי שסוכם, הכניס בהתאם שקלים לצלחת...

באמצע, קרה שהרב הלפרין הסתובב לכמה שניות, והנה הוא רואה בזווית עינו, שהערבי - בעל המשאית, טמן ידו בצלחת... ו... הוציא חופן מלא שקלים, והכניס אותם מהר לכיסו, לפני שהרב הלפרין יבחין במעשהו חס ושלום... הרב הלפרין כמובן... לא אמר דבר, והערבי שמח שמחה גדולה, שהצלח... לגנוב מהצלחת כמה שקלים בלי שהיהודי ישם לב...

בסוף העבודה, ספרו את השקלים שהיו בצלחת, והרב הלפרין שילם כפי מספר השקלים, וכמובן שעל אותם שקלים שהערבי גנב, וכבר הוציא אותם מהצלחת... עליהם, הוא לא היה צריך לשלם... הערבי, בראש שלו, חשב שהצליח להרויח כמה שקלים בגניבתו, אבל לזה הוא לא שם לב, שעל כל שקל בודד שהוא הרויח בגניבתו, הפסיד מאידך את מחיר המלא של שקית מלט...

בדומה לזה מקובל מרבניו החפץ חיים זצוק"ל, שחכמינו אמרו "שבת היא מקור הברכה", ומי ששומר שבת, זוכה להצלחה אדירה בכל עסקיו בשאר ימות השבוע. מי שאינו חכם... עובד בשבת, ואמנם מרוויח כמה שקלים בודדים, והוא חושב שהרוויח... אבל האמת היא ההיפך, שבגלל השקלים הבודדים האלו, הוא מפסיד את ההצלחה האדירה שהיה יכול לקבל לפרנסתו במשך שאר ימות השבוע...

"פה תלמוד תורה עם דרך ארץ": (מלאכה או סחורה) מסופר על רבי שלמה כהן זצ"ל - מבני ברק, שהיה בבעלותו "בית דפוס", שמשם פירנס וכלכל את בני ביתו. יום אחד, פתח יהודי אחד, בית דפוס מתחרה, סמוך ונראה ליד הבית דפוס של ר' שלמה כהן.

ר' שלמה לא התבלבל, הוא פתח שולחן ערוך חושן משפט, ובדק שם, האם מותר לשני, לפתוח בית דפוס מתחרה לידו או לא... והתברר שמוותר לו... מיד ניגש ר' שלמה למתחרה שלו, ואחרי דרישת שלומו, פתח ואמר, "היות וראיתי שפתחת בית דפוס כמוני, לכן תן לי לגלות לך כמה "טיפים", ועצות נחוצות, שצברתי ולמדתי מנסיוני במשך כל השנים שהתעסקתי בזה..."

כך, גילה לו ר' שלמה כל הסודות ועצות וחכמות של האומנות... וכשגמר עם העצות המשיך "ועכשיו, אולי נקנה ביחד כמוות גדולה של ניירות ודי, וכך נקבל מחיר טוב וזול..."!

גם כשמתעסקים בצרכי דרך ארץ - פרנסה, יש לזכור שיש דרך סלולה בשולחן ערוך איך להתנהג... בצורה הוגנת ומכובדת... ולזכור שאין אדם נוגע במוכן לחבירו משמים אפילו כמלא נימא!

"אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך, כי לך

נוצרת": סיפר הרב יעקב גלינסקי זצ"ל, שפעם אחת כששהה בחוץ לארץ, נאלץ להיכנס למרפאת שיניים של רופא מפורסם. והנה הוא פונה אלי נסער, "שמע נא כבוד הרב... הרכבתי לאדם שיניים תותבות, ובינתיים הוא עוד לא שילם לי. הלכתי אליו כדי להזכיר לו את התשלום, והוא החל לצעוק עלי, "מה אתה רוצה ממני, תתבייש לך"... כך הוא צעק עלי בקולי קולות..."

"אבל מה שהכי הכאיב לי" - המשיך הרופא, "מה שהכי הכאיב לי זה, שעם השיניים שלי", ש"אני" הרכבתי לו... עם אותם שיניים הוא צעק עלי..." "חשבתי לעצמי..." לפחות תניח את השיניים על השולחן, ותצעק בלעדיהם, ואל תצעק עלי עם השיניים שלי...! אתה הרי לא שילמת על השיניים האלו..."

כך המשיך הרב גלינסקי כל מה שיש לנו זה מהשם, זה לא שלנו יש לנו גוף ששייך להשם שברא אותנו, הכסף שייך לה', "לה" הארץ ומלוואה", לפחות נשתמש בהם לשימושים שהוא יתברך רוצה, ללמוד, לעשות צדקה וחסד ולקיים מצוות, "כי לך נוצרת"!

"איזו היא דרך ישרה שידבק בה האדם.. רבי אלעזר אומר

לב טוב": הצדיק רבי ירוחם ליבוביץ זצוק"ל - משגיח ישיבת "מיר" שבליטא, יצא פעם לדרך, לנסוע לעיר אחרת, וכך מצא את עצמו ממהר על הרציף שבתחנת הרכבת, בכדי לתפוס את הרכבת שעומדה לצאת ממש עכשיו... כשעלה על הרכבת, פתאום הוא שם לב, שאחת מהכפפות שלו נפלה מידו על הרציף... כנראה שבעת שמיהר לתפוס הרכבת, לא שם לב, והכפפה נפל על הרציף... אבל כעת, כבר לא שייך לרדת מהרכבת לקחת את הכפפה, כי הרכבת כבר התחילה לנסוע... מה עושים?

בלי לחשוב פעמיים. בשבריר של שניה... מיהר לפתוח את חלון הרכבת, וזרק לרציף את הכפפה השניה... הוא חשב לעצמו, "הרי זה שימצא את הכפפה הבודדת שנפלה, לא יהיה לו הרבה מה לעשות בה, מה אפשר לעשות בכפפה אחת, לכן זרק לשם גם את הכפפה השניה, שלפחות מי שימצא ימצא שתי כפפות, ויהנה מהם". לב. לחשוב על השני, לדמות ולדאוג לטובת ולרווחת השני.

"דע מה למעלה ממך, עין רואה...": מסופר על הגאון רבי זונדל מסלנט זצוק"ל שפעם יצא לדרך, כשבעל העגלה מוליך את הסוסים, עוברים הם בין שדות ולצד עיירות, בדרך אל מחוז חפצם. באמצע הדרך, ליד אחד השדות עצר לפתע בעל העגלה, והסתובב אנה ואנה, כבודק שאין אף אחד באיזור... כשראה שאכן אף אחד אינו נראה לכל מלא העין, אמר לר' זונדל, שבעצם... הסוס מאוד רעב, וזה פשוט צער בעלי חיים... ולכן אקפוז מן העגלה אל השדה, ואלקוט משם קצת שעורים, שיהיה לסוס... "אבל..." "אבל המשיך הנהג, אני מפחד שאולי פתאום יופיע בעל השדה בכבודו ובעצמו, ויתפוס אותנו על חם... ולך תדע מה הוא יעשה..." "לכן... אני אלקוט, ואתה... ואתה ר' זונדל תהיה השומר, ואם חס ושלום תראה שמישהו מופיע, מהר תודיע... ונסענו..."

וכך קפץ הנהג, ישר לתוך השדה והתחיל במלאכתו... והנה, הוא רק התחיל, ופתאום הדממה הופרה באחת על ידי ר' זונדל, בצעקה... "הוא רואה, הוא רואה!!" הנהג החוויר, ורץ כל עוד נשמתו בו עד לסוס, ודיו... ויסעו... כשתוך כדי מנוסה מסתכל הוא לכל הצדדים לראות מאיפה בדיוק כדאי לברוח, ...והוא רואה שאין אף אחד...

אז פנה לר' זונדל, איפה... איפה הוא הרואה... ר' זונדל כיון אצבעו לשמים... "שם... משם הוא רואה... השם יתברך שציווה לנו בתורה לא תגנוב, הוא רואה... עין רואה!"

"רבי אלעזר אומר הוי שקוד ללמוד תורה": היה זה בירושלים העתיקה, לפני למעלה ממאה שנה, כשמכוניות כמעט ולא נראו בחוצות ירושלים. יום אחד, פשטה השמועה בין תושבי ירושלים, שהיום עומד להופיע בשערי ירושלים "א-ו-ט-ו"!! אוטו כפשוטו... מכונית הנוסעת ללא סוסים...! כמובן, השמחה והציפייה גאתה בלב אנשי העיר ובפרט אצל הילדים, אוטו מגיע!... והנה הילדים יושבים בחיידר ולומדים, ופתאום הילד שליך החלון צועק "א-ו-ט-ו"!! המכונית הגיעה מתחת לחלון הכיתה, והיא נוסעת במלוא הדרה...

כצפוי... כל הילדים קפצו מהמקום, ורצו לחלון לראות הפלא הגדול... חוץ... חוץ מילד אחד, שנשאר רכון על ספרו, והמשיך לשקוד על תלמודו, הילד שלמה זלמן אויערבך לא התפתה ולא התלהב, ומימן להפסיק מלימודו בגלל איזה אוטו... זה שברבות השנים, היה לראש ישיבה והתפרסם בגאונותו ובהירות פסקיו, הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זצוק"ל, כבר מילדותו ניכרה בו השקידה וההתמדה המיוחדת, שהובילה אותו לגדלות.

"וכל העמלים עם הציבור יהיו עמלים עמהם לשם שמים" הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל, כיהן כרבה של ירושלים, ומתוקף תפקידו, היה גם כן אחראי על קופת "הכנסת כלה", עבור עניי ונצרכי ירושלים.

והי היום - כך סיפר נכדו הגאון רבי יוסף חיים קופשיץ שליט"א - התחתנה נכדתו, והיא הגיעה אל סביה הגדול הרב זוננפלד, וביקשה לקבל תמיכה מהקופה של הכנסת כלה, כמו כולם... הסבא ענה, "תאמיני לי, מאוד הייתי רוצה לתת לך... אבל מכיון שאני מתעסק בזה בשביל צרכי "ציבור", איני לוקח כלום... כלום מהקופה בשבילי או בשביל צרכי משפחתי... אני מוכן לעזור לך בכל מיני דרכים, אבל... אבל מהקופה שמינו אותי בתור אחראי בשביל ה"ציבור", איני יכול לקחת כלום בשביל משפחתי..." וכל העוסקים בצרכי ציבור באמונה...

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן": חכמינו ז"ל דרשו (ערכין טו:) "מצורע" - מלשון

מוציא שם רע. הנגעים באים על עוון לשון הרע, וטהרת המצורע תלויה אף היא בכך. ללמדנו שאין רפואתו וטהרתו תלויה ברופא שירפא אותו - מצרעתו, אלא נטהר בדיבורו של הכהן שאומר - טהור. וכמובן שרפואתו תלויה בחזרתו בתשובה שלימה על דיבוריו הרעים.

מבאר רבינו ישראל מאיר הכהן מראדין בעל החפץ חיים זצ"ל: מכיון שמחלת הנגעים באה על חטא הלשון, על כן צוותה התורה לרפא את החטא גם כן בכח הדיבור. להראות לאדם את כוחו של הדיבור. מכאן ידע כל אדם כמה יש להזהר בכך זה.

משל למה הדבר דומה: ילד בא לבקר את דודו העובד במפעל גדול. הביט הילד סביבו וראה אולם גדול מלא כולו במכונות שונות. שאל הילד: כמה מכונות יש בבית חרושת? ענה לו הדוד: מאתיים ארבעים ושמונה מכונות. שאל הילד: מדוע צריך כל כך הרבה?

ענה הדוד: ראה, מכונה זו טווה חוטים, מכונה זו חותכת אותם, ומכונה אחרת גוללת אותם, וכן הלאה. לפתע ראה הילד בפינת האולם מכונה גדולה מוקפת גדרות ושלטי אזהרה האוסרים להתקרב... שאל הילד: ומהי המכונה המיוחדת הזאת? ענה הדוד: מכונה זו היא המפעילה את כל המכונות, משום כך היא החשובה מכולן וצריכה השגחה מיוחדת, כי אם היא לא תעבוד כראוי, כל המכונות יוציאו תוצרת פגומה ויושבת המפעל כולו!

כן הוא גם הנמשל סיים החפץ חיים: לאדם 248 איברים בגופו, אך האיבר החשוב ביותר בגופו היא הלשון. היא הקובעת את פעולת כל שאר האברים, ככתוב "מות וחיים ביד הלשון". ולכן נבראו שני גדרות ללשון - השיניים והשפתיים לשמרה מכל נזק חלילה.

"ולקח למטהר שתי ציפורים": אומר רבי יחזקאל לוינשטיין

זצ"ל: המצורע רק דיבר, פיטפט, דיבור בעלמא, ועם כל זה כמה צריך לעבור בכדי להטהר, לצאת מחוץ לשלוש מחנות, לשבת בדד, ולשוב בתשובה שלמה על חטאו, ורק על ידי סדר מיוחד שהורתה לו התורה, לקחת שתי ציפורים לשחוט אחת ועוד, עד כדי כך פעל רע בדיבורו.

מזה נלמד לצד הטוב כשאדם לא רק מדבר דיבורים טובים אלא עושה מעשים טובים, ועוד עם עמל ויגיעה, כמה ישפיע טוב ראשית כל לעצמו ושנית לכל העולם כולו. ונקח לקח לימים הבאים עלינו לטובה ימי ההכנה לחג הפסח הדורשים הרבה מאמץ של עבודה ונקיון, כמה טוב ישפיע לייחד בכל פעולה ופעולה שעושה לכבוד המצוה של פסח.

בספר "אזנים לתורה" כתוב שנשמע מהפסוק שאת שתי הציפורים הנצרכים למצורע לוקח עבדו מישהו אחר ולא המצורע בעצמו, ומדוע? ניתן לומר שנתנה התורה עצה טובה שלא ילך בעצמו, על-

פי המבואר בגמרא שאפילו העופות מכירים ב"צרי עין" כי הציידים רגילים לפזר זרעונים אפילו לא בזמן הציידה, כדי שהעופות יתרגלו לבוא שם, ואחר כך שמים מלכודת ובתוכה זרעונים ובאים העופות וניצודים, אבל "צרי העין" לא עושים כן, חבל להם על הזרעונים, וממילא העופות כלל לא באים למלכודת ששמו בשעת הצורך לצוד, וכתוב בגמרא שאחת מהסיבות שנגעים באים על האדם הוא בגלל "צרות העין" שיש בו, ואם כן כשילך המצורע בעצמו לצוד את הצפורים לא יעלה במצודתו מאומה.

"ולקח הכהן מדם האשם ונתן הכהן על תנוך אוזן המטהר הימנית ועל בוהן ידו הימנית ועל בוהן רגלו הימנית": סדר טהרת המצורע בא לתקן את מה שפגם ובאותם איברים שפגם. מבאר רבינו חיים יוסף דוד אזולאי (החיד"א) זצ"ל:

א. בדיבורו, וכדי לתקן את דיבור פיו עליו להביא קרבן ציפורים לטהרתו שתמיד מצפצפים בקולם. ב. באזנו. כדי לתקן את שמיעת הלשון הרע באוזניו, נותן הכהן על תנוך אזנו. ג. בידו, שהיה צריך להניח אצבעותיו באוזניו כדי למנוע את שמיעת הלשון הרע (כמובא במסכת כתובות דף ה': שלכן האצבעות צרות וארוכות), וכדי לתקן זאת נותן הכהן מהדם על ידו. ד. ברגלו, שהלך ברגליו לשמוע הדיבורים האסורים, וכדי לתקן זאת נותן הכהן מהדם על רגלו.

רבינו החיד"א זצ"ל מצא רמז נפלא בביטוי "שני תולעת". והסמך לו סיפור: פעם פנו אל פילוסוף הוגה דעות ושאלוהו: אמור נא, באיזו זכות אתה רוכב על סוס וחורש בשוורים? במה אתה נעלה מהם, מדוע אתה מתנשא עליהם? מה מותר האדם מן הבהמה? נבון הפילוסוף כי לא מצא תשובה...

את היהודי אין שאלה זו מטרידה, הלא הקב"ה יוצר הבריאה כולה ונתנה בידי האדם לשימוש, כמו שכתוב (בראשית א' כ"ח) "ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ". גם את הגוי הפשוט אין השאלה מטרידה, הלוואי והיה מסתפק בניצולם של בעלי החיים ובהתנשאות עליהם... אבל הפילוסוף מתיימר לנהוג בחכמה ובתבונה, בצידיק וביושר. ובכן מה יאמר? חשב שוב וענה: הואיל ואנו רואים שבעלי החיים משמשים כמאכל לאדם לאחר מותם והוא ניזון מבשרם, אות הוא שהאדם נעלה מהם ומתנשא עליהם ורשאי להשתעבד בהם גם בחייהם.

צחקו השומעים למשמע תשובה מתחכמת זו, ואמרו: אם כך, הרי האדם עצמו משמש לאחר פטירתו כמאכל לתולעים. ולשיטתם אות הוא שחייב להיות להם לעבד בחייו... הסתמנו טענותיו של הפילוסוף והוריד ראשו במבוכה...

אמר הרב החיד"א שיש ללמוד ממעשה זה שעל האדם לרכוש ענווה מופלגת מידיעה זו, שאין הוא אלא "שני תולעת"... ואם כן במה יתגאה? הרי נאמר במשנה באבות (פרק ג' משנה א') "דע לאן אתה הולך למקום עפר רימה ותולעה".

קדמי ביטוחים

המרכז הארצי לביטוח רכב

מחירים הכי זולים, תנאים הכי טובים,

והעיקר כולם בבית מרגישים.

דירה. עסק. חיים.

פנסיה. מסכנתא.

2770 * מתקשרים ומרוויחים...

לע"נ: ר' משה בר ג'ימול, מרת רחמה בת ביחה, ר'אברהם נתניהו בר אסתר רחזה וניסים בני רחמה ז"ל

לעילוי נשמת קלוד מכלוף בן חסיבה מיכל בת רינה ז'קלין בת ממו ז"ל

לעילוי נשמת ר' יצחק ונונו בן ממו ראובן פרץ בן שמחה רחל בת זהבה ז"ל

לרפואה והצלחת אראלה בת לילי אריאב בן שרה

לרפואה והצלחת אליס ונונו בת קמרה יונה בת אסתר

לרפואה והצלחת אהרון רונן בן אליס יצחק ונונו ומשפחתו